מריון ברוך: Bomba

15 בספטמבר – 12 בנובמבר, 2022

עבודתה הוורסטילית והאידיוסינקרטית של מריון ברוך (*1929, טימישוארה, רומניה; חיה ויוצרת בגלארטה, איטליה) אשר משתרעת על פני שבעה עשורים, מייצגת תפישה ייחודית של פורמליזם בשל גישתה הבין־תחומית. באמצע שנות ה־60, ברוך עברה מציור לעבודות תלת־ממדיות שמנכסות אלמנטים מעולם האופנה, הגרפיקה, עיצוב המוצר והמסחר, כשהיא חוזה למעשה את ההופעה של אמנות המיצב ואת אסתטיקת היחסים. ברוך שהייתה "אמנית גלובלית" בעלת "פרקטיקה השתתפותית" עוד לפני שהמינוחים האלה נוסחו באופן מלא, חיה ועבדה ברומניה, ישראל (בה הציגה את תערוכת היחיד הראשונה שלה בסטודיו מקרא, תל אביב בשנת 1953), צרפת ואיטליה. היא יצרה כמה גופי עבודה שמצד אחד שיקפו את עמדתה בנוגע לחופש מוחלט בנוגע למגבלות סגנוניות, ומצד שני ניחנו ביכולת לתפקד כרדאר וללכוד רעיונות וכלים – כמו האינטרנט – שיהפכו להיות בעלי השפעה עצומה.

מראשית הדרך, שורשי הפרקטיקה שלה היו נטועים בדאגה מפני הזיהום, תוך שהם עוברים שינויים סגנוניים: מציורים אקספרסיבים עד אמנות גרפית; מפסלי מתכת גדולים לעבודות הפרפורמנס המכוננות שלה **Contenitore-Ambiente** [מיכל-סביבה] (1970) ו־**Abito-Contenitore** [שמלת-מיכל] (1969–1970); ומהפרויקט השכבתי שלה **Ultramobile** – קבוצת "אל־אובייקטים" שעוצבו על ידי אמנים כמו מאןריי, מרט אופנהיים, רוברטו מאטה ואלן ג'ונס – עבור הסדרה "Rembrandt" (1978–1982). ב"Rembrandt", ברוך מהרהרת אודות יסודותיה של מה שקרוי תרבות המערב והדומיננטיות הגברית בתולדות האמנות דרך ניתוח סמיולוגי ואירוני של מדיום הציור. בשנות ה־80, הפרקטיקה שלה השתנתה לכדי גישה משחקית אך עם זאת ביקורתית כלפי שדה האמנות, ובייחוד לשוק האמנות – גישה שהתגלמה בהחלטתה לתעל את הפעולה האמנותית שלה דרך חברה בשם "Name Diffusion" (הפצת שם) אשר רשמה בלשכת המסחר. 15 השנים העוקבות, "הפרק הפריזאי" שלה, אופינו בתשוקה ברורה להשתמש במדיום המיצב, אמנות אינטרנט ושפה כדי להדרש לסוגיות חברתיות ופוליטיות. בתקופה זאת, Name Diffusion התפתחה והפכה לשם הגג של יצירות שנוצרו במעורבות קהילת הסאנס־פאפיה (מהגרים בלתי חוקיים) עמה הזדהתה ברוך.

השלב האחרון בפרקטיקה של ברוך – אשר משמש כמוקד התערוכה ב־CCA תל אביב-יפו – מאופיין בשימוש חוזר בפסולת טקסטיל מתעשיית הפרט־א־פורטה. האמנית יצרה באמצעותה גוף עבודות שחידש את אמונתה כי הפורמליזם לעולם אינו מנותק מבעיות קונספטואליות, אוטוביוגרפיות אקזיסטנציאליסטיות או פילוסופיות. שתי דוגמאות נבחרות מגוף העבודות האלה מוצגות לראשונה במרכז: **Passage Paysage** ו־**Cloud Architecture** (שתיהן מ־2021). **Bomba** (2022), פותחת שלב חדש ביצירה שלה. היא נוצרה במיוחד עבור תערוכה זאת ומכילה, לראשונה, קומפוזיציה מונוכרומטית של 'גפי' בד, בגדים שהיו פעם של האמנית. נוכחותה של דרך חדשה זו מעידה על התמדתה של האמנית להמציא מחדש את המדיום הנבחר שלה, באמצעות אוצר מילים שכולו שלה אך בלא ספק אוניברסלי.

"מריון ברוך: Bomba" מוצגת באוצרות נוח שטולץ וניקולה טרצי, והינה התערוכה המוסדית הראשונה של האמנית בישראל ובאיזור. התערוכה מתקיימת הודות לתמיכה של Istituto Italiano di Cultura, תל אביב. תמיכה נוספת ניתנה על־ידי Galerie Urs Meile, בייג'ין / לוצרן, גלריה זומר לאמנות עכשווית, תל אביב / ציריך, ו־Galerie Anne-Sarah Bénichou, פריז.

תוכנית האירועים: חמישי, 15 בספטמבר, 19:00 – טרום פתיחה וסיור בתערוכה (אנגלית) / **שבת, 1 באוקטובר, 11:00** – מעבדת שבת לילדים · **11:30** סיור בתערוכה (עברית) / **שבת, 22 באוקטובר, 11:30** – סיור בתערוכה (אנגלית) / **שלישי, 25 באוקטובר, 19:00** – סיור בתערוכה (איטלקית) / **שבת, 5 בנובמבר, 11:00** – מעבדת שבת לילדים · **11:30** סיור בתערוכה (ערבית)

זמני האירועים עלולים להשתנות. עקבו אחר תכנית האירועים שלנו ב־cca.org.il

ماريون باروخ: Bomba

15 أيلـول – 12 تشـرين ثانٍ، 2022

تمتاز أعمال الفنانة ماريون باروخ (*1929، تيميشوارا، رومانيا؛ تعيش وتعمل في غالاراتي، إيطاليا)، التي أنتجتها على مدار سبعة عقود، بتشعّبها وغرائبيتها، وتجسّد توجّهًا فريدًا للمنهج الشكلي [formalism] في الفن نظرًا لأسلوبها الجامع لعدة تخصصات. انتقلت باروخ في ستينيات القرن الماضي من الرسم إلى الأعمال ثلاثية الأبعاد، حيث تختلس عناصر من عالم الأزياء، التصميم الغرافيكي، وتصميم المنتجات والتجارة، متنبأةً بذلك ظهور الفن الإنشائي والجماليات العلائقية [Relational Aesthetics]. باروخ هي «فنانة عالمية» انخرطت في «الممارسات التشاركية» قبل أن تُمنح أشكال الممارسات هذه وصفًا، عاشت وعملت في رومانيا، وإسرائيل – حيث أقامت أول معارضها الفردية في استوديو ميكرا في تل أبيب في عام 1953 – كما وعملت في فرنسا وإيطاليا. أنشأت أعمالًا عديدة تعكس من جهة موقفها نحو الحرية الكاملة تجاه القيود الأسلوبية، ومن جهة أخرى لها القدرة على العمل كرادار يستقطب الأفكار والأدوات التي من شأنها أن تصبح ذات قدرة تأثيرية كبيرة، الإنترنت مثالًا.

منذ بداية طريقها، تجذّر في ممارستها الفنية اهتمامًا خاصًّا بالتلوث، حيث خضعت هذه الممارسة لتحولات أسلوبية: من اللوحات التعبيرية إلى التصميم الغرافيكي، من المنحوتات المعدنية كبيرة الحجم إلى أعمالها الأدائية **Contenitore-Ambiente** [وعاء-بيئة] (1970) و **Abito-Contenitore** [وعاء-لباس] (1969–1970)؛ ومن مشروع متعدد الطبقات **Ultramobile** – وهو عبارة عن مجموعة من العناصر صممها فنانون مثل مان راي، مريت أوبنهايم، روبرتو ماتا، وألان جونس – وحتى سلسلة «Rembrandt» (1978–1982). لا تمثل سلسلة «Rembrandt» مجرد اجترار فريد لركائز الثقافة الغربية ووسائل الإعلام الجماهيري وتاريخ فن منحاز للرجال، بل تمثّل أيضًا تحليلًا سيميولوجيًّا ساخرًا لوسيط الرسم. شهدت ثمانينيات القرن الماضي تحولات في ممارستها الفنية حيث انتقلت لاتباع نهج مَرِح وناقد لحقل الفن وعلى وجه الخصوص سوق الفن، وقد ظهر هذا في قرارها ببثّ نشاطها الفني عبر شركة سمّتها «Name Diffusion» وقد أقدمت على تسجيلها في غرفة التجارة. في السنوات الخمس عشرة التي تلت ذلك سطعت في «حقبتها الباريسية» رغبة عارمة لاستخدام الفن الإنشائي وفن الإنترنت واللغة في سبيل التطرق لقضايا اجتماعية سياسية. خلال هذه المرحلة، نَمَت شركة «Name Diffusion» وأصبحت مظلة شاملة لكافة الأعمال التي تم إنتاجها بمشاركة حركة سانس بابيير [المهاجرون دون وثائق] والتي تماهت معها الفنانة.

تقوم باروخ في آخر مراحلها الفنية، والتي تشكل محور معرضها في CCA تل أبيب-يافا، بإعادة استخدام نفايات النسيج من صناعة النسيج الجاهزة [prêt-à-porter]، حيث تستخدم قطع الملابس لخلق أعمال تجدّد عبرها مفهومها للمنهج الشكلي مشيرةً إلى الرابط المحتوم بين القضايا المفاهيمية والسيرة الذاتية والأسئلة الوجودية والفلسفية. يُعرض في معرضها هنا نموذجين رئيسيين من هذه الأعمال لأول مرة في هذه المناسبة **Passage Paysage** و **Cloud Architecture** (أُنتجا في عام 2021). يستهلّ العمل **Bomba** (2022) مرحلة جديدة وقد تم إنتاجه خصّيصًا لهذا المعرض. يتألف العمل من تركيبة أحادية اللون 'لأطراف' من نسيج، وهي ملابس لبستها الفنانة. يشهد هذا المسار الجديد على مثابرة الفنانة وحرصها على إعادة تشكيل وسيطًا لها، بمفردات تخصّها تحمل في معانيها صوتًا عالميًّا بلا شكّ.

«ماريون باروخ: Bomba» من تنسيق نوا شتلوتس ونيكولا ترتسي وهو أول معارض الفنانة المؤسساتية في إسرائيل والمنطقة. حظي المعرض بدعم من Istituto Italiano di Cultura، تل أبيب. دعم إضافي مقدّم من قبل Galerie Urs Meile، بكين / لوسرن، صالة العرض زومر للفن المعاصر، تل أبيب / زيوريخ، و Galerie Anne-Sarah Bénichou، باريس.

البرنامج العام: الخميس، 15 أيلول، 19:00 – جولة في المعرض (في الإنجليزية) / **السبت، 1 تشرين الأول، 11:00** – مختبر السبت للأطفال · **11:30** جولة في المعرض (في العبرية) / **السبت، 22 تشرين الأول، 11:30** – جولة في المعرض (في الإنجليزية) / **الثلاثاء، 25 تشرين الأول، 19:00** – جولة في المعرض (في الإيطالية) / **السبت، 5 تشرين ثانٍ، 11:00** – مختبر السبت للأطفال · **11:30** جولة في المعرض (في العربية)

قد تختلف أوقات البرامج، تابعوا برنامج العام في موقعنا cca.org.il

Marion Baruch: Bomba

September 15 – November 12, 2022

Versatile and idiosyncratic, spanning over seven decades, the work of Marion Baruch (*1929, Timișoara, Romania; lives and works in Gallarate, Italy) represents a unique approach to formalism due to its being deeply interdisciplinary. In the mid-1960s Baruch transitioned from painting to works in three dimensions that appropriate elements from fashion, graphic and product design, and commerce, effectively anticipating the emergence of installation art and Relational Aesthetics. A "global artist" with a "participatory practice" before such terms could be fully conceived, Baruch lived and worked in Romania, Israel – where she had her first solo exhibition at Micra Studio in Tel Aviv in 1953 – France, and Italy and created several bodies of work that would on the one hand reflect her position of total freedom toward any stylistic restrictions, and on the other hand possess the capability to function as a radar and capture ideas and tools – such as the Internet – that would become massively influential.

From the outset, her practice has been rooted in a concern with contamination, while undergoing stylistic shifts: from expressive paintings to graphic art; from large metal sculptures to her seminal performative works **Contenitore-Ambiente** [environment-container] (1970) and **Abito-Contenitore** [container-dress] (1969-70); and from her layered project **Ultramobile** – a group of "non-objects" designed by artists such as Man Ray, Meret Oppenheim, Roberto Matta and Allen Jones – to the series "Rembrandt" (1978-82). "Rembrandt" represents a unique rumination on the pillars of what is known as Western culture and male-oriented art history, through a semiologoical lens and an ironic analysis of the medium of painting. The 1980s saw her practice shift to a playful and yet critical approach toward the field of art, and specifically to the art market – epitomized by her decision to channel her artistic action through a company called "Name Diffusion" that she registered at the chamber of commerce. The consequential 15 years, her "Parisian phase," was characterized by a clear desire to use the medium of installation, Internet art and language to address social and political issues. During this phase Name Diffusion evolved, becoming the umbrella name for works created with the involvement of the community of the sans-papiers (illegal immigrants) with whom Baruch clearly identified.

The most recent phase of Baruch's practice – the focus of her solo exhibition at CCA Tel Aviv-Yafo – is characterized by the reuse of textile waste from the prêt-à-porter industry, employed by the artist to create a body of work that renewed her conviction that formalism is never disconnected from issues that are either conceptual, autobiographical, existential or philosophical. Two prime examples from this body of work are presented for the first time on this occasion: **Passage Paysage** and **Cloud Architecture** (both 2021). Opening a new phase in her work is **Bomba** (2022), created especially for this exhibition and consisting for the first time of a monochromatic composition of fabric 'limbs,' clothes that were once the artist's own. The presence of this new path attests to the artist's perseverance in reinventing her chosen medium, in a vocabulary that is all her own yet undeniably universal.

"Marion Baruch: Bomba" is curated by Noah Stolz and Nicola Trezzi. The exhibition is supported by Istituto Italiano di Cultura, Tel Aviv. Additional support is provided by Galerie Urs Meile, Beijing / Lucerne, Sommer Contemporary Art, Tel Aviv / Zurich, and Galerie Anne-Sarah Bénichou, Paris.

Public program: Thursday, September 15, 7:00pm – Preview and exhibition tour (English) / **Saturday, October 1, 11:00am** – Saturday Kids Lab · **11:30am** – Exhibition tour (Hebrew) / **Saturday, October 22, 11:30am** – Exhibition tour (English) / **Tuesday, October 25, 7:00pm** – Exhibition tour (Italian) / **Saturday, November 5, 11:00am** – Saturday Kids Lab · **11:30am** – Exhibition tour (Arabic)

Times of events may change. For updates on our public program visit cca.org.il